

»Ti bom že posvetil, ti vrag ti peklenški, ti Pika-parkelj ti pika-parkljasti!« srdito zarentači za njegovim hrbtom silni mlinar. »Prej si motil zakonsko ženo, zdaj pa norce briješ iz njenega moža, iz poštenega mlinarja, ki ga vsa soseska spoštuje, in gobezdaš, da ne vem, kako ti je ime. Pika-parkelj si in Pika-parkelj ostaneš, da veš!« Tako rentači mlinar in zavihiti težko okovano gorjačo, da bi na mestu pobil hudobo do mrtvega.

Vrag obmolkne in odskoči iz nevarne mlinarjeve bližine. Vidi, da je izdan, da se je sam izdal. Spozna, da sta se iz mreže izmotali obe ujeti ščuki, silni mlinar in prelepa njegova žena; da je zanj izgubljeno žlahtno zlato, vredno pol kraljestva, in vse težko delo današnjega dne; da jo je zaigral, oj zaigral! To spoznanje ga pobesni, da zdivja. Tako vražje silno zatuli, da se zrak preseka in mogočno zavalovi, da se zemlja potrese in na široko odpre; iz široke odprtine v zemlji se začnejo dvigati ognjeni zublji, ki v mogočnih stebrih švigajo visoko pod nebo. Z jasnega se za- bliska in votlo zagrmi. In še in še! Strele udarjajo. Siva skala pod hri- bom se zdrobi, zlati zaklad v brez- danji jami zagori kot suho listje. Po žveplu zasmrdi, Pika-parklja, oj Pika- parklja nikjer več videti ni.

Mlinar ni vedel, kdaj in kako je prilomastil do mlina. V rokah je še vedno tiščal gorjačo in žugal: »Ti bom že posvetil, ti bom že posvetil, ti Pika- parkelj, oj Pika-parkelj pika-parklja- sti!« Ko je zagledal ženo, se je šele prav zavedel. Vrgel je gorjačo daleč proč in se približal ženi.

Žena je ves čas na pragu stala in ljubega moža nestrpno pričakovala. In ko ga je zagledala, je od veselja zajokala in moža že od daleč pozdrav- ljala. Mlinar je bil žene srčno vesel in jo je iz vdane ljubezni ves ganjen objel. Prijel jo je zdaj za žuljavo roko in jo popeljel v blagoslovljeni dom. Tam sta pred Sveto družino pokleknila in se zaobljubila, da bosta drug drugega bremena voljno nosila. In res: združena v molitvi in delu in ljubezni oba — sta živela poslej kot golobčka dva.

Maksimov:

Majska

*Kot da nas vabijo v svate,
v cvetje odete so trate,
ptičke za godbo skrbe,
same poskočne drobe.*

*Petje, zelenje in cvetje
nosi s seboj mladoletje
in ko obiše nas maj,
zemljo pretvori nam v raj.*